

Homosexualita je modloslužba

Anton Čulen

26. októbra 2023 ✝ *Cirkev Spoločnosť*

V posledných rokoch sa rozpútal priam frontálny útok na Boha a Cirkev, cieľom ktorého je vnútiť predovšetkým národom, ktorých korene a kultúra sú postavené na kresťanských základoch o. i. homosexuálne správanie, a to už dokonca aj deťom v predškolskom veku. Predkladá sa to širokej verejnosti ako niečo úplne normálne, prirodzené a predovšetkým ako niečo, čo nemá nič spoločné s hriechom. Spochybňujú tým o. i. aj vykupiteľské dielo nášho Pána Ježiša Krista, ktorý na to prišiel na svet, aby nás vyslobodil z otroctva hriechu, vykúpil a spasil. Ide teda o hrubý útok na Krista a Cirkev.

Lot a jeho rodina uteká z horiacej Sodomy

zdroj: wikimedia commons / Wellcome Library V0034238

Písmo sväté nazýva smilstvom aj klaňanie sa iným bohom

„Lenže svojich sudcov tiež neposlúchali. Ba čo viac, prznili sa (smilnili) s inými bohmi a klaňali sa im. Rýchle zišli z cesty, po ktorej chodili ich otcovia, ktorí poslúchali Pánove príkazy. Nepočínali si tak.“ (Sdc 2,17)

„Už nebudú prinášať obety besom, ktorých smilne nasledovali.“ (Lv 17,7).

„Pán povedal Mojžišovi: Ty si ľahneš k svojim otcom a tento ľud povstane a v krajine, do ktorej sa uberá, bude smilniť s cudzími bohmi. Tam ma opustí, poruší moju zmluvu, ktorú som s ním uzavrel. V ten deň vzplanie môj hnev proti nemu, opustím ho a zakryjem si pred ním tvár. Zastihnú ho mnohé pohromy a súženia; tie ho pohltia. V ten deň si povie: Nezastihli ma tieto pohromy preto, že v mojom strede nie je Boh?“ (Dt 31,16–17)

A čo o homosexualite hovorí Katechizmus katolíckej Cirkvi a teologické príručky ?

Tradícia Cirkvi chápala šieste Božie prikázanie (Nezosmilniš) tak, že sa vzťahuje na celú ľudskú sexualitu. Boh stvoril človeka na svoj obraz ako muža a ženu. Tým, že Boh stvoril ľudskú prirodzenosť na svoj obraz, vložil do nej povolanie a teda schopnosť a morálnu zodpovednosť k láske a spoločenstvu. Sexualita má vplyv na všetky stránky ľudskej osoby v jednote jej tela a duše. Týka sa najmä citovosti, schopnosti milovať a

plodiť a všeobecnejšie aj schopnosti nadväzovať spoločenské vzťahy s druhými. (KKC 2332)

Povolanie k čistote

Čistota znamená úspešnú integráciu sexuality do ľudskej osoby a tým vnútornú jednotu človeka v jeho telesnej a duchovnej skutočnosti. Sexualita, v ktorej sa prejavuje príslušnosť človeka do telesného a biologického sveta, stáva sa osobnou a skutočne ľudskou, keď je integrovaná do vzťahu osoby k osobe v úplnom a časovo neobmedzenom vzájomnom darovaní sa muža a ženy. Cnosť čistoty zahŕňa teda mravnú neporušenosť osoby a úplnosť daru seba samého. Cnosť čistoty má tri formy: jednu manželskú, druhú vdovskú a tretiu panenskú.

Mravná neporušenosť osoby

„Čistá osoba si zachováva neporušenosť síl života a lásky, ktoré sú v nej uložené. Táto neporušenosť zabezpečuje jednotu osoby a stavia sa proti každému správaniu, ktoré by ju narušilo. Nepripúšťa dvojtvárny život ani dvojzmyselné reči.

Čistota predpokladá naučiť sa sebaovládaniu, ktoré je výchovou k ľudskej slobode. Alternatíva je zrejmá: alebo človek ovláda svoje vášne a nadobudne pokoj, alebo sa nechá nimi zotročiť a stane sa nešťastným. „Dôstojnosť človeka si... vyžaduje, aby konal podľa vedomej a slobodnej voľby, čiže poháňaný a vedený osobným presvedčením, a nie pod vplyvom slepeho vnútorného popudu alebo z čisto vonkajšieho donútenia. Túto dôstojnosť človek nadobúda vtedy, keď sa oslobodí od akéhokoľvek zajatia vášní a ide za svojím cieľom slobodnou voľbou dobra, pričom si účinne a vynachádzavým úsilím zaobstaráva vhodné prostriedky.“

Kto chce zostať verný svojim krstným sľubom a odolávať pokušeniam, má si dať záležať, aby používal na to prostriedky, ako je sebaopoznanie, praktizovanie askézy prispôsobenej situáciám, v ktorých sa nachádza, poslušnosť Božím prikázaniám, praktizovanie morálnych čností a vernosť modlitbe. „Zdržanlivosť nás sústreďuje a privádza k jednote, od ktorej sme sa rozptýlili na mnohé veci.“ (KKC 2337–2340)

Je zaujímavé, že aj morálne pravidlá starovekých národov majú veľa spoločného s Desatorom (Desatoro Božích prikázaní), čo nasvedčuje tomu, že ide o prirodzený zákon Boží, ktorý spoznáva človek aj svojím rozumom, vôľou je k nemu priťahovaný, cíti jeho záväznosť vo svedomí a poväčšine ho aj svojím správaním vyjadruje. Taká je dnešná skúsenosť u mnohých ateistov dneška. Autorom Desatora je sám Boh (Dt 4,13), ktorý ich sám napísal na dve kamenné tabule (ThDr. Jozef Minarovič, *Morálna teológia* 1996).

Lot s rodinou uteká, zatiaľ čo Sodoma horí v plameňoch

zdroj: wikimedia commons

Prečo je homosexualita modloslužbou

Homosexualita je hriech smilstva spáchaný osobami rovnakého pohlavia. Muži s mužmi a ženy so ženami. Nazýva sa tiež sodomia, pretože ho páchali obyvatelia Sodomy a Gomory. U žien sa tento hriech nazýva aj lesbická láska, pretože ho páchali ženy medzi sebou na stredomorskom ostrove Lesbos (Malý teologický lexikon, SSV 1989).

Podľa Katechizmu morálne dobrý čin predpokladá, že je dobrý súčasne aj predmet aj cieľ, aj okolnosti. Zlý cieľ pokazí čin, hoci jeho predmet je sám v sebe dobrý (napríklad modliť sa a postiť sa, ... aby ľudia videli“ (Mt 6,5). Predmet voľby môže sám pokaziť celé konanie. Jestvujú konkrétne správania (napríklad smilstvo), ktorých voľba je vždy nesprávna, lebo zahŕňa v sebe nezriadenosť vôle, to jest morálne zlo. (KKC 1755)

Už v Starom zákone Boh modloslužbu (Lv 20,1–3) trestal smrťou i sodomiu (Lv 20,13), ale aj cudzoložstvo (Lv 20,10), a zoofíliu (Lv 20,15–16). Nemravný, hriešny život je modloslužobníctvom v tom zmysle, že taký človek si zo svojho tela a z hmoty robí bôžika, ktorému sa klania svojím životom. Je to teda predovšetkým hriech proti prvému Božiemu prikázaniu, ktorý žiarlivý Boh (Dt 5,9) trestá.

Krst nám ukladá povinnosť zrieknuť sa pohanského života

Svätý krst je základom celého kresťanského života, vstupnou bránou do života v Duchu (*vitae spiritualis ianua*), ako aj bránou, ktorá otvára prístup k ostatným sviatostiam. Krstom sme oslobodení od hriechu a znovuzrodení ako Božie deti, stávame sa Kristovými údmi, sme začlenení do Cirkvi a dostávame účasť na jej poslaní: „A tak sa krst správne a vhodne definuje ako sviatosť znovuzrodenia skrze vodu v slove.“ (KKC 1213)

Smilstvo a homosexualita v listoch sv. apoštola Pavla

Svätý apoštol Pavol v liste Kolosanom píše: „Umrťvujte teda svoje pozemské údy: smilstvo, nečistotu, vášeň, zlú žiadostivosť a lakomstvo, čo je modloslužba! Pre takéto veci prichádza Boží hnev na odbojných synov.“ (Kol 3,5–6)

V prvom liste Korinťanom píše: „Neviete, že ste Boží chrám a že vo vás prebýva Boží Duch? Kto by teda Boží chrám zničil, toho Boh zničí. Lebo Boží chrám je svätý a ním ste vy.“ (1Kor 3,16–17)

V liste Rimanom sv. Pavol o pohanoch, ktorí sú predmetom Božieho hnevu píše: „Hoci Boha poznali, neoslavovali ho ako Boha, ani mu nevzdávali vďaky, ale stratili sa vo svojich myšlienkach a ich nerozumné srdce sa zatemnilo. Hovorili, že sú múdri, a stali sa hlupákmi. Slávu nesmrteľného Boha zamenili za podoby zobrazujúce smrteľného človeka, vtáky, štvornožce a plazy. Preto ich Boh vydal nečistote podľa žiadostí ich srdca; a tak hanobili svoje vlastné telá tí, čo Božiu pravdu zamenili za lož, uctievali stvorenia a slúžili radšej im ako Stvoriteľovi, ktorý je zvelebený naveky. Amen.

Preto ich Boh vydal nehanebným náruživostiam. Ich ženy zamenili prirodzený styk za protiprirodzený. A podobne aj muži zanechali prirodzený styk so ženou a zahoreli žiadostivosťou jeden k druhému: muži s mužmi páchali nehanebnosť. Tak si sami na sebe odniesli zaslúženú odplatu za svoje poblúdenie. A pretože si nevedeli vážiť poznanie Boha, Boh ich vydal napospas ich zvrátenému zmýšľaniu, aby robili, čo sa nepatrí, plných nepravostí, zloby, lakomstva, ničomnosti, plných závistí, vražd, svárov, lstí, zlomyseľnosti; sú klebetní, utrhačskí, nenávidia Boha, urážajú iných, sú pyšní, povyšujú sa, vymýšľajú zlo, neposlúchajú rodičov, sú nerozumní, vierolomní, bezcitní a nemilosrdní. Hoci dobre vedia o Božom ustanovení, že tí, čo robia takéto veci zasluhujú si smrť, nielenže to sami robia, ale aj schvaľujú, keď to robia iní.“ (Rim 1,21–32)

V liste Hebrejom sv. Pavol uvádza: „Manželstvo nech majú všetci v úcte a manželské lôžko nepoškvrnené, lebo smilníkov a cudzoložníkov bude súdiť Boh.“ (Heb 13,4)

V liste Efezanom sv. Pavol zase hovorí: „Smilstvo a akákoľvek nečistota alebo lakomstvo nech sa ani len nespomenú medzi vami, ako sa patrí na svätých, ani mrzkosť, ani hlúpe reči a neprístojné žarty, lebo to sa nepatrí; radšej vzdávajte vďaky. Lebo uvedomte si a pochopte, že ani jeden smilník, ani nečistý, ani chamtivec, čo je modloslužobník, nemá dedičstvo v Kristovom a Božom kráľovstve.“ (Ef 5,3–5)

V liste Filipanom sv. Pavol uvádza: „Lebo mnohí, o ktorých som vám často hovoril a teraz aj s plačom hovorím, žijú ako nepriatelia Kristovho kríža. Ich koniec je záhuba, ich bohom je brucho a hanba je slávou tých, čo zmýšľajú pozemsky.“ (Fil 3,18–19)

Čistota a homosexualita

„Homosexualita označuje vzťahy medzi osobami mužského alebo ženského pohlavia, ktoré pociťujú výlučnú alebo prevládajúcu pohlavnú príťažlivosť voči osobám toho istého pohlavia. V priebehu stáročí a v rozličných kultúrach nadobúda veľmi odlišné podoby. Jej psychický vznik ostáva z veľkej časti nevysvetlený. Tradícia, opierajúc sa o Sväté písmo, ktoré predstavuje homosexuálne vzťahy ako veľmi závažnú zvrátenosť, vždy hlásala, že „homosexuálne úkony sú svojou vnútornou povahou nezriadené“. Sú proti prirodzenému zákonu.

Zatvárajú totiž pohlavný úkon pred darom života. Nepochádzajú z opravdivého citového a sexuálneho dopĺňania sa. V nijakom prípade ich nemožno schvaľovať.

Nemalý počet mužov a žien má hlboko zakorenené homosexuálne sklony. Táto objektívne nezriadená náklonnosť je pre väčšinu z nich skúškou. Treba ich prijímať s úctou, súcitom a jemnosťou a vyhýbať sa akémukoľvek náznaku nespravodlivej diskriminácie voči nim. Aj tieto osoby sú povolané plniť vo svojom živote Božiu vôľu a, ak sú kresťanmi, spájať s Pánovou obetou na kríži ťažkosti, s ktorými sa môžu stretnúť v dôsledku svojho stavu.

Homosexuálne osoby sú povolané k čistote. Cnosťami ovládania sa, ktoré vychovávajú k vnútornej slobode, niekedy aj pomocou nezištného priateľstva, modlitbou a s pomocou sviatostnej milosti sa môžu a majú postupne a rozhodne približovať ku kresťanskej dokonalosti.“ (KKC 2357–2359)

Útek Lota s rodinou z horiacej Sodomy

zdroj: picryl.com

Ťažký hriech

Ťažký hriech je vedomé a dobrovoľné prestúpenie Božieho príkazu vo vážnej veci. Vedomé a dobrovoľné znamená, že človek si je celkom vedomý, toho, čo robí. Ak človek pri plnom vedomí a úplne slobodne robí to, čo Boh nechce, ide o hriech. A to môže byť v menej vážnej alebo vo vážnej veci. Ak ide o vážnu vec, je to ťažký hriech.

Pri hriechu sa človek stavia proti Bohu. Najviac škodí sebe. Ťažkým hriechom strácame milosť posväcujúcu, Boží život. Večný život „v nás nie je“. Keď sme v stave ťažkého hriechu, sme duchovne mŕtvi. Boh nám našťastie opäť ponúka svoj život. Cez sviatosť zmierenia. (<https://www.farnostbelusa.sk/sviatosti/sviatost-zmierenia/>)

Homosexualita je podľa Písma svätého najvyšším stupňom morálnej zvrátenosti

Smilstvo teda patrí automaticky aj medzi sedem Hlavných hriechov, ktoré sú: Pýcha, Lakomstvo, Smilstvo, Závist, Obžerstvo, Hnev a Lenivosť.

Ak sa niekto tvári, že mu je jedno, ak niekto iný žije v ťažkom hriechu, prípadne ho schvaľuje, či navádza iných na hriech proti šiestemu Božiemu prikázaniu, tak sú pripočítané tzv. cudzie hriechy.

Cudzie hriechy:

Dávať iným radu na hriech.

Povzbudzovať iných na hriech.

Iným kázať hrešiť.

Súhlasíť s hriechom iných.

Pomáhať pri hriechu iných.

Mlčať pri hriechu iných.

Zastávať hriechy iných.

Netrestať hriechy iných.

Chváliť hriechy iných.

Z uvedených dôvodov nemôže žiaden biskup mlčať, ak sú veriacim podsúvaní za vzor ľudia, ktorí sa verejne hlásia k tomu, že žijú v stave ťažkého hriechu.

Modloslužba podľa Katechizmu katolíckej Cirkvi

„Prvé prikázanie odsudzuje mnohobožstvo (polyteizmus). Vyžaduje od človeka, aby neveril v iných bohov okrem Boha, aby neuctieval iné božstvá okrem Jediného. Sväté písmo neprestajne pripomína toto odmietnutie modiel „zo striebra a zo zlata“, ktoré „sú dielom ľudských rúk“, ktoré „majú ústa, ale nehovoria, majú oči, a nevidia“. Tieto márne modly robia márnym aj človeka: „im budú podobní ich tvorcovia a všetci, čo v ne veria“ (Ž 115,4–5,8). Boh, naopak, je „živý Boh“ (Joz 3,10), ktorý dáva život a zasahuje do dejín.

Modloslužba sa netýka len nepravých pohanských kultov. Zostáva trvalým pokušením pre vieru. Spočíva v zbožšťovaní toho, čo nie je Boh. Modloslužbou je, keď si človek ctí a uctieva stvorenie namiesto Boha, či už ide o bôžikov, alebo o zlých duchov (napr. satanizmus), o moc, rozkoš, rasu, predkov, štát, peniaze a pod. „Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone,“ hovorí Ježiš (Mt 6,24). Mnoho mučeníkov zomrelo, lebo sa neklaňali „Šelme“ a odmietali dokonca predstierať, že ju uctievali. Modloslužba odmieta jedinu zvrchovanosť Boha; je teda nezlučiteľná so spoločenstvom s Bohom.

Ľudský život sa stáva jednotným v klaňaní sa Jedinému. Prikázanie klaňať sa jedine Pánovi robí človeka jednoduchým a chráni ho pred bezhraničnou roztrieštenosťou. Modloslužba je prevrátenosť náboženského citu, ktorý je človekovi vrozený. Modloslužobníkmi sú tí, čo „pojem o Bohu, silne vtlačený do duše, vzťahujú na čokoľvek iné než na Boha“. (KKC 2112–2114)

Vzhľadom na pretláčanie homosexuálnej agendy a gender ideológie do školských učebníc je v tejto súvislosti dôležité pripomenúť aj Deklaráciu o kresťanskej výchove (*Gravissimum educationis*) II. vatikánskeho koncilu, podľa ktorej rodičia majú povinnosť a neodcudziteľné právo na výchovu svojich detí.

„Svätý cirkevný snem rovnako vyhlasuje, že deti a mládež majú právo byť vedení k správne mu mravnému úsudku a k osobnému osvojeniu si mravných hodnôt, ako aj k dokonalejšiemu poznaniu a milovaniu Boha. Preto naliehavo žiada všetkých, čo vládnu národom, alebo stoja na čele výchovnej činnosti, starať sa o to, aby mládež nebola nikdy pozbavená tohto svätého práva...“ (Deklarácia *Gravissimum educationis* II. vatikánskeho koncilu, bod 1)

„Všetci kresťania majú právo na kresťanskú výchovu, pretože sa z vody a Ducha Svätého stali novým stvorením a nazývajú sa, i sú dieťkami Božími...“ (Deklarácia *Gravissimum educationis* II. vatikánskeho koncilu, bod 2).

„Rodičia majú prvoradú povinnosť a neodcudziteľné právo vychovávať svoje deti, a preto majú mať skutočnú slobodu vo výbere školy. Verejná moc je povinná chrániť a brániť občianske slobody, a teda súhlasne s požiadavkami distribučnej spravodlivosti sa má postarať, aby sa verejné subvencie udeľovali takým spôsobom, žeby rodičia mohli vybrať pre svoje deti školy naozaj slobodne, podľa svojho svedomia.

Inak štát má dbať o to, aby všetci občania mali možnosť primeranej účasti na kultúrnom živote a sa náležite pripravili na vykonávanie svojich povinností a práv. A teda štát má chrániť právo detí na vyhovujúcu školskú výchovu, dozerať na spôsobilosť učiteľov a na úroveň vyučovania, starať sa o zdravie žiactva vôbec o rozvoj celého školstva. Pritom má rešpektovať princíp subsidiarity, a teda nemá pripustiť nijaký školský monopol, ktorý sa protív prírodným právam človeka, ba aj pokroku a šíreniu kultúry, pokojnému spolunažívaniu občanov, ako aj pluralizmu, ktorý dnes prevláda v mnohých spoločenstvách.“ (Deklarácia *Gravissimum*

educationis II. vatikánskeho koncilu, bod 6)

Článok vyšiel pôvodne na stránke Aliancia za nedeľu, a na portáli Christianitas.sk bol uverejnený so súhlasom jeho autora

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/homosexualita-je-modlosluzba/>